

A hadiárva Janika

Hárman voltak: apa, anya
 S a négy éves Janika.
 Milyen szép volt kard és csákó,
 Meg a hintaparipa!
 Játszadoztak együtt hárman,
 Amíg egyszer igazában
 — Katona lett apuka...

Az utcákon zeneszóval
 Vonultak a katonák.
 Frissen, bátran mentek védni
 Mindnyájunknak szent honát.
 Éljen-mámor zugott-bongott
 És Janika felujjongott:
 — Nini! Ott megy apuka!

Kint az ágyuk dübörögtek,
 Vértől piros lett az ég.
 Csatamezőn sebesültek
 Sőhajtottak: Jaj!, ne még...
 S valaki már nem hallotta,
 Mig valaki itthon mondta:
 — Anyám, hol van apuka?

...Évek múltak, rózsák hulltak,
 Elmulott a háború.
 János lett a Janikából
 S vig szeméből — szomorú...
 Nem kérdezi: (nincs, ki tudná,
 S nem mondaná, aki tudná),
 — Hová lett az apuka...

De este a csillagokat
 El-elnézi szomorun...
 Lám, ott fenn, a felhők felett
 Szép hadinép most vonul.
 Vigaszos hang sugja néki:
 (Ha a szívét meg is vérzi)
 — Igen... ott jár apuka!

Vitéz Rózsás József.